

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ἉΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 183

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2020

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

ΔΙΨΑ ΘΕΟΥ

Ὁταν στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου λάμπει ἔστω καί μία σπίθα ἀγάπης γιά τόν Θεό, δέν πρέπει νά τή σβήσει ἀλλά νά τήν ἀφήσει νά καίει· καί τότε ὁ ἄνθρωπος θά δεῖ ἕνα θαῦμα. Ἡ μικρή αὐτή σπίθα θά φουντώσει σάν φαεινότατος δαυλός μέ ἀπερίγραπτη ἀκτινοβολία καί τό φῶς καί ἡ ζεστασιά του θά εἶναι πολύ ἔντονα. Στό φῶς τῆς ἀγάπης του γιά τόν Θεό ὁ ἄνθρωπος θά νιώθει τή ζωή του στόν κόσμο αὐτό σάν ἕνα σκοτάδι· καί ἀπό τή ζεστασιά τῆς ἀγάπης του γιά τόν Θεό θά νιώθει ἀκόρεστη δίψα γι' Αὐτόν· δίψα νά εἶναι ἐγγύτερα στόν Θεό, δίψα νά δεῖ τόν Θεό. ❖

Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ἀρχές 16ου αἰ. Ἱ. Μητρόπολις Λεμεσοῦ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΝΑΨΗΕΣΑ ΗΜΑΣ

Μητροπολίτη Σάμου Εύσεβίου

Η Παναγία μητέρα δέν σκεπάζει μόνο μέ τήν ἀγάπη της. Άνοίγει καί δρόμους μέ τά βήματά της. Τό πέρασμα της στή γῆ μας ἦταν μία μοναδική τιμή καί μία ἀφάνταστη εὐλογία. Ἡ φυσιογνωμία της ἀπλωσε φῶς. Ἡ ἀγκαλιά της ἔγινε θρόνος. Τά χέρια της, χερουβικά φτερά. Ἡ καρδιά της ἱερό θυμιατήρι. Ἦταν καί εἶναι ἡ μορφή μέ τήν προνομιακή θέση. Ἡ ἀγία τῶν ἀγίων.

Ὁ ἐπιπόλαιος παρατηρητής πού θά κοιτάξει στά πεταχτά τή ζωή της, δέ θά βρεῖ τίποτα τό ἐντυπωσιακό. Ἄν, μάλιστα, ξεχωρίσει τό μεγάλο γεγονός, πού ἦταν Θεοῦ δωρεά καί Θεοῦ εὐδοκία, θά βιασθεῖ νά πεῖ πώς ἡ Θεοτόκος ἔζησε μία συνηθισμένη ζωή. Πώς τά χρόνια της τά γέμισε μέ τά ἔργα μέ τά ὁποῖα συνήθως γεμίζουν τά χρόνια τους οἱ ἄνθρωποι. Ὅμως, αὐτό πού με τήν πρώτη ματιά φαίνεται ἀδυναμία, ἀποτελεῖ τή μεγαλύτερη δύναμη καί τό μεγαλύτερο μαργαριτάρι στό στεφάνι τῆς Θεοτόκου.

Ἀγιότητα δέν σημαίνει ἔργα φανταχτερά. Ἀγιότητα σημαίνει τό νά ζεῖ κανεῖς τήν κάθε στιγμή, τίς περιστάσεις καί τά ἔργα, πού παρουσιάζονται κάθε μέρα, μέ ἑξαγιασμένη καρδιά, μέ ἀγνές προθέσεις, μέ καθαρό τρόπο. Αὐτό ἔκανε ἡ Παναγία! Δεν ἔζησε μαζί μέ τούς ἀγγέλους. Οὔτε σέ καμιά

ἔρημο. Κυκλοφόρησε ἀνάμεσα σέ κακότροπους Ναζαρηνοὺς καί ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τῆς Παλαιστίνης. Πάλεψε μέ τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ. Ζώσθηκε τήν ποδιά. Καθάρισε. Ἔπλυνε. Κουβάλησε ἀπό τή βρύση νερό. Ἀντιμετώπισε τοὺς θυμούς τῶν Ναζαρηνῶν. Τά πικρά λόγια. Μά αὐτή σέ ὄλα αὐτά ἀπάντησε μέ ἅγιο τρόπο. Ποτισμένη μέ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀγιασμένη στήν καρδιά, σκόρπιζε τήν εὐωδία τῆς ἀγιότητας σέ κάθε στιγμή. Αὐτό ἦταν πού τήν ἀνέβασε. Γι' αὐτό τή διάλεξε ὁ Κύριος νά τήν κάνει μητέρα του.

Ὅταν ψηλά ἀπό τόν Σταυρό ὁ Ἰησοῦς ἀπευθυνόταν στόν ἀγαπημένο του μαθητή καί Εὐαγγελιστή Ἰωάννη, μέ τό «Ἴδου ἡ μήτηρ σου», ἐκείνη τήν ὥρα ἐπικύρωνε τήν ἱερή καί ἄρρηκτη σχέση τῆς Παναγίας μας μέ τό ἀνθρώπινο γέ-

νος. Ἀπό ἐκείνη τή στιγμή ἔγινε ἡ Παναγία μας Μάνα ὄλου τοῦ κόσμου. Ζεῖ ἀνάμεσά μας, περπατάει στοὺς δρόμους μας, μπαίνει στά σπίτια μας. Γνωρίζει τοὺς πόνους καί βλέπει τῆς ψυχῆς μας τό βάθος. Ὅταν ὄλοι μᾶς πληγῶνουν καί μᾶς ἀποπέμπουν, Ἐκείνη μᾶς σκεπάζει μέ τήν ἀγάπη της, χρεώνεται ὄλα τά βάρη μας καί μᾶς ἀνοίγει δρόμους μέ τόν βηματισμό της. ❖

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΖΕΤΑΣΗ

Χωρεπισκόπου Ἀμαθοῦντος Νικολάου

Μποροῦμε νά ἀποκτήσουμε μαρτυρικό φρόνημα νεκρώνοντας τό φρόνημα τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, τά πάθη καί τίς ἀδυναμίες μας, καί ὑπομένοντας πάντα τά λυπηρά τοῦ βίου τούτου μέ πίστη στόν Χριστό καί τρέχοντας «τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα δι' ὑπομονῆς, ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν».

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς λένε ὅτι ὁ ἄνθρωπος σώζεται εἴτε δι' ἐκουσίων πόνων εἴτε δι' ἀκουσίων ἐπιφορῶν. Εἴτε δηλαδή ὑποβάλλοντας τόν ἑαυτό του σέ πνευματικές ἀσκήσεις καί γυμνάσματα τῆς νηστείας, τῆς προσευχῆς, τῆς ἀγρυπνίας κ.ἄ. εἴτε κάνοντας ὑπομονή στίς θλίψεις καί τίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς.

Ὁ Χριστός δέν μᾶς ὑπεσχέθη ἄνεση καί ἀμεριμνία, ἀλλά ἦταν εἰλικρινῆς μαζί μας. «Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε, ἀλλά θαρσεῖτε· ἐγώ τόν κόσμο νενίκηκα». Ὁ Χριστιανός πρέπει νά εἶναι ἔτοιμος, ὅπως λέει καί στήν ἀκολουθία τῆς μοναχικῆς κουρᾶς «ὑβρισθῆναι τε καί χλευασθῆναι, ὄνειδισθῆναι τε καί διωχθῆναι καί πολλοῖς περιαχθῆναι λυπηροῖς».

Ἡ ὥρα τοῦ πόνου καί τῆς δοκιμασίας ὅπου θλιβόμαστε μέ ὅλη τή σημασία τῆς λέξης –συνθλιβόμαστε- λιώνουμε καί ἔχουμε τήν αἴσθηση ὅτι βρισκόμαστε στήν κόλαση καί τόν Ἄδη καί δέν ἔχουμε ἀνθρωπίνως καμιά ἐλπίδα καί βοήθεια καί νιώθου-

με ότι οι πάντες μᾶς ἐγκατέλειψαν, ἐκείνη ἡ ὥρα εἶναι ὥρα μαρτυρίου, ὥρα πνευματικῆς ἐξετάσεως κατά πόσο πραγματικά ἀγαποῦμε τόν Θεό, ἐμπιστευόμαστε τή ζωή μας σ' Αὐτόν, πᾶσαν δηλαδή τήν ζωήν ἡμῶν παραθέτουμε εἰς τήν πρόνοια καί τήν ἀγάπη τοῦ φιλανθρώπου Χριστοῦ. Μπορεῖ ὡς ἄνθρωποι νά πονοῦμε, νά θλιβόμαστε, ὅμως ἄς μήν ἀπελπιζόμαστε «ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ μή ἔχοντες ἐλπίδα». ❖

Κάθε ἀνθρώπινο πλάσμα ἐπιδιώκει τή σημαντικότητα. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως θά κάνουν πάντοτε λάθη, ἐάν δέν ἀντιλαμβάνονται τό γεγονός ὅτι ὀλόκληρη ἡ σπουδαιότητά τους πρέπει νά βρίσκεται στή συνεισφορά τους γιά τή ζωή τῶν ἄλλων. ❖

Ἄλφρεντ Ἄντλερ

Εκείνος πού αλλάζει διάθεση ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων ἀναλόγως τῶν χαρακτήρων των, ἀκόμη δέν ἀπόκτησε τήν τελείαν ἀγάπην. Καί ἄλλον μὲν νά ἀγαπάει, ἄλλον δέ νά μισεῖ, ἢ τόν αὐτόν ἄνθρωπο, πότε νά ἀγαπάει καί πότε νά μισεῖ, γιά τίς αὐτές αἰτίες. ❖

Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ

Ἡ ὁμορφιά ὅμως δέν εἶναι μονάχα στή φύση. Εἶναι κι ἀπάνω στόν ἄνθρωπο, στό πρόσωπό του, στό σῶμα. Εἶναι καί μέσα στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνας πού πλαταίνει τήν ψυχή του γιά νά χωρέσει μέσα της τόν κόσμον ὁλόκληρο, πού σβήνει τό "ἐγώ" του, τό θυσιάζει δηλαδή γιά νά ἐπιτύχει κάτι πού τό κέρδος του νά μοιραστεῖ στους ἄλλους, δέν κάμνει τίποτε ἄλλο παρά νά φανερώνει τήν ὁμορφιά πού εἶναι κρυμμένη μέσα μας. ❖

Θεοδόσης Νικολάου

ἈΡΝΟΥΜΕΝ

π. Ανδρέα Ἀγαθοκλέους

Ἄρνοῦμαι νά δῶ πίσω ἀπό τίς δοκιμασίες τῶν ἀνθρώπων ἕνα Θεό σαδιστή, ἀδιάφορο μπροστά στόν πόνο μας καί ἐκδικητικό γιά τίς ἁμαρτίες μας.

- Ἄρνοῦμαι μία Ἐκκλησία πού ἐνδιαφέρεται πρῶτα «νά τηρήσει τούς κανόνες καί τούς νόμους της», ἀδιαφορώντας γιά τό πρόσωπο.

- Ἄρνοῦμαι νά χρησιμοποιοῦμαι τήν προσευχή ὡς μέσο νά καλοπιᾶσω τό Θεό, γιά νά μοῦ κάνει τό χατίρι.

- Ἄρνοῦμαι νά κοινωνήσω γιά νά νιώσω δικαιωμένος καί νά γίνει ἡ Θεία Κοινωνία μέσον ἐπιβράβευσης τῆς ἀρετῆς μου.

- Ἄρνοῦμαι ν' ἀγαπήσω γιά ν' ἀγαπηθῶ, νά ἐλεήσω γιά νά ἐλεηθῶ, ὡς νά εἶναι «δοῦναι καί λαβεῖν».

- Ἄρνοῦμαι νά βάλω τόν ἑαυτό μου στούς δίκαιους, ἐνάρετους καί καλούς χριστιανούς, γνωρίζοντας ὅτι ὁ Χριστός εἶπε στούς μαθητές Του «ὅταν κάνετε ὅλα ὅσα σᾶς προστάζει ὁ Θεός, νά λέτε: “εἴμαστε ἀνάξιοι δούλοι· κάναμε αὐτό πού ὀφείλαμε νά κάνουμε”» (Ματθ.17,10).

- Ἄρνοῦμαι νά ἐνοχοποιήσω τό δῶρο τοῦ ἔρωτα, ταυτίζοντάς τον μέ τήν πορνεία.

- Ἄρνοῦμαι νά καταδικάσω «στό πῦρ τό ἐξώτερον» ὅσους δέν εἶναι χριστιανοί, προδικάζοντας τήν κρίση τοῦ Θεοῦ.

- Ἀρνοῦμαι νά δεχτῶ ὅτι ὅσοι δέν ἐκκλησιάζονται δέν μποροῦν νά ἔχουν ἐμπειρία Θεοῦ, γνωρίζοντας ὅτι «τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ὅπου θέλει πνεῖ» (Ἰω. 3,8).
- Ἀρνοῦμαι νά ταυτίσω ὅποιον ἐκκλησιάζεται μέ τόν τέλειο καί ἀναμάρτητο.
- Ἀρνοῦμαι νά θεωρήσω κάθε κληρικό ὡς ἀλάνθαστο καί ἱκανό νά καθοδηγήσει τούς ἀνθρώπους.
- Ἀρνοῦμαι νά πῶ ὅτι ὅλοι οἱ «ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας» εἶναι ὑποκριτές.
- Ἀρνοῦμαι νά δεχτῶ ὅτι ὁ διάβολος δέν ὑπάρχει κι ὅτι τά περί παραδείσου καί κολάσεως εἶναι παραμύθια.
- Ἀρνοῦμαι νά μὴν ἀναγνωρίσω τήν ὁμορφιά, τήν ἐλευθερία, τήν εὐρύτητα καί τήν Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας.
- Ἀρνοῦμαι νά θεωρήσω τήν Ἐκκλησία ὡς τήν «κοινωνία τῶν τελείων» κι ὄχι «τή σωτηρία αὐτῶν πού χάνονται» (Ἁγ. Ἰσαάκ ὁ Σύρος).
- Ἀρνοῦμαι νά πιστέψω ὅτι εἶμαι πιόνι στά χέρια τοῦ Θεοῦ, χωρίς σεβασμό τῆς ἐλευθερίας μου καί χωρίς τήν εὐθύνη γιά τίς ἐπιλογές μου.
- Ἀρνοῦμαι ν' ἀκολουθήσω ἓνα Θεό πού μέ καλεῖ νά ἀρνηθῶ τόν ἑαυτό μου καί νά σηκῶσω τό σταυρό μου, ὅταν αὐτός πρῶτος δέν μέ ἀγαπᾷ «μέχρι θανάτου, θανάτου δέ Σταυροῦ».

• Ἀρνοῦμαι νά κατευθύνω τούς δικούς μου ἀνθρώπους σ' ἓνα δρόμο ζωῆς πού οἱ ἴδιοι δέν θέλουν, ἔστω κι ἂν αὐτός εἶναι ὄντως ὁ δρόμος τῆς Ζωῆς.

• Ἀρνοῦμαι ν' ἀπελπιστῶ γιά ὅ,τι εἶμαι καί γιά ὅ,τι δέν εἶμαι καί θά 'πρεπε, ξεχνώντας τό λόγο τοῦ Κυρίου μου, πώς «χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθαι ποιεῖν οὐδέν» (Ἰω. 15,5).

• Ἀρνοῦμαι, τέλος, νά θέλω νά πείσω τόν ὅποιονδήποτε μέ τά πιό πάνω. Καταθέτω ἀπλά τήν ἀντίδρασή μου γιά ὅ,τι ψεύτικο καί λανθασμένο παρουσιάζεται ὡς ἀλήθεια, γιά κάθε ὑποκριτικό καί ἐνδοκοσμικό πού στερεῖ τή θεά καί τήν ἀναπνοή τοῦ Οὐρανοῦ ἀπό τό νῦν αἰῶνα. ❖

ΓΙΑΤΙ ΔΟΘΗΚΕ Η ΕΝΤΟΛΗ ΣΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΥΣ;

Δρα Νίκου Νικολαΐδη

Η θεία έντολή δόθηκε στον άνθρωπο για λειτουργία, άσκηση και αξιοποίηση του αὐτεξουσίου του, ἐνῶ παράλληλα τοῦ δωρήθηκαν ὅλες οἱ ἀγαθές προϋποθέσεις καὶ δυνάμεις γιὰ κατόρθωση τοῦ “καθ’ ὁμοίωσιν”. Ἡ παράχρηση τοῦ αὐτεξουσίου νά γευθεῖ τοῦ “δένδρου τῆς γνώσεως”, δηλαδή νά καταστῆ κοινωνός ἄκαιρα καὶ ἀπροετοίμαστα καὶ ἀπροϋπόθετα τῆς θείας ἐμπειρίας καὶ θεοπτίας ἢ νά ἐπιχειρήσει νά καταστῆ θεός, χωρὶς τό Θεό, τόν ὀδήγησε στήν πτώση καὶ χωρὶς νά μπορεῖ ἐμπειρικά καὶ ἐν καιρῷ νά γνωρίσει οὔτε τό “δένδρον τῆς γνώσεως”, ἀλλ’ οὔτε καί τό “δένδρον τῆς ζωῆς”. Αὐτό πού ἐπακολούθησε ἦταν, ὡς συνέπεια, ἡ ἔξωση ἀπό τόν Παράδεισο καί τό Θεό καὶ ἡ περιένδυσή του μέ τίς ἀδυναμίες τῆς σάρκα καὶ ἡ παράδοση καὶ σύζευξή του μέ τή φθορά καὶ τό θάνατο. Τελικά, ὅμως, αὐτό, τό ὁποῖο φάνηκε ὡς τιμωρία τοῦ ἀνθρώπου, μετασκευάσθηκε ἀπό τό Θεό ὡς εὐεργεσία, ἀφοῦ διά τοῦ θανάτου ὁ Θεός προνόησε τή διακοπή τῆς ἀμαρτίας καὶ τήν κατάργηση τῆς ἀθανασίας τοῦ κακοῦ. Καί, ἀσφαλῶς, ὅλα αὐτά, παρόλο πού συμβαίνουν στόν ἄνθρωπο, ἐξαιτίας τῆς ἀνυπακοῆς του, τελικά ὁ Θεός τά αξιοποιεῖ, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά ἐπανέλθει ὄχι μόνο στήν προτέρα του κατάσταση, ἀλλά σέ τιμῆ “πολύ τῆς προτέρας παραδοξοτέραν”. ❖

Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Παναγιώτη Καπαρή

Χριστός Ἀνέστη, χαρά μου» ἦταν ὁ χαιρετισμός τοῦ ἁγίου παππούλη τῆς Ρωσίας, τοῦ θαυματουργοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, χαιρετισμός ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνεται συχνά πυκνά ἀπό Χριστιανούς σέ ὅλο τόν κόσμο. Ὅχι μόνο τήν περίοδο τῆς ἐβδομάδας τῆς διακαινησίμου, ἀλλά καθ' ὅλη τήν διάρκεια τοῦ χρόνου.

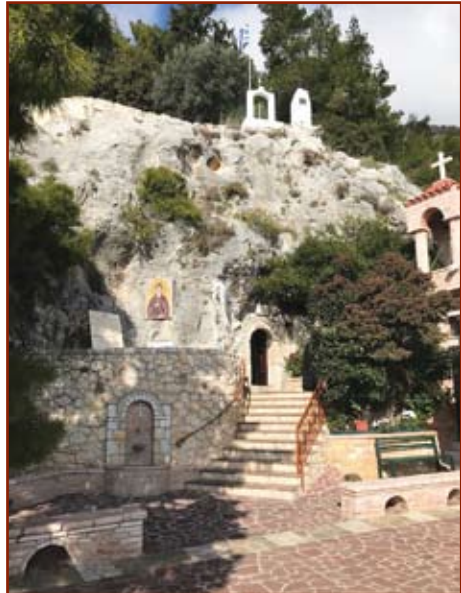
«Χαρά μου», δύο λέξεις οἱ ὁποῖες φανερώνουν ὅλο τό μυστήριο τῆς ζωῆς, ὅλους τούς λόγους γιά τούς ὁποίους ἀξίζει κανείς νά ζεῖ. Πηγή τῆς χαρᾶς εἶναι ἡ ἐπικοινωνία μέ τόν πλησίον, μέ τόν ἐχθρό, τό συνάδελφο, τό γείτονα, τόν ἀδελφό, τόν κάθε ἄνθρωπο, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, χρώματος καί φύλου. Ὡστόσο, προϋπόθεση γιά τήν ἀληθινή βίωση τῆς χαρᾶς, ἡ ἐπικοινωνία μέ τούς ἀνθρώπους νά τέμνεται μέ τήν ἐπικοινωνία μέ τό Θεό. Δυνατότητα βίωσης τῆς χαρᾶς ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀνεξαρτήτως θρησκείας, φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων καί πεποιθήσεων, φτάνει νά ἀκολουθοῦν τό νόμο τῆς συνείδησής τους, ὁ ὁποῖος κατοικοεδρεύει στίς ψυχές ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ὡστόσο, καί σέ αὐτή τήν περίπτωση χρειάζεται ἀγώνας, ὥστε νά μήν ἀμαυρωθεῖ ἡ συνείδηση καί βλέπει τό μαῦρο γιά ἄσπρο καί ἀντιστρόφως.

Ὁ εὐκολότερος δρόμος γιὰ τὴ βίωση τῆς χαρᾶς, εἶναι ἡ ταπείνωση, ἡ ἀπλότητα καὶ ἡ παράδοση στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ εἰδοποιός διαφορὰ ἀνάμεσα στοὺς ἁγίους ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους. Οἱ ἅγιοι, ζώντας ἐν Χριστῷ, βλέπουν παντοῦ τὴ χάρη καὶ τὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ καὶ εὐφραίνονται βιωματικά καὶ ὄχι χαζοχαρούμενα, στὸν παράδεισο ὁ ὁποῖος ἀρχίζει ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ συνεχίζεται στὴν ἄλλη. Ζωὴ χωρὶς χαρὰ, εἶναι ζωὴ κολασμένη, ἀλλὰ καὶ ζωὴ χωρὶς Χριστό, εἶναι ζωὴ πού ὁδηγεῖ στό θάνατο. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ νίκη ἐπὶ τοῦ θανάτου, φέρνει τὴν ἀληθινὴ χαρὰ στοὺς ἀνθρώπους. ❖

Ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη Του, καὶ ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη πάντοτε παραχωρεῖ ἐλευθερία στὸν ἀγαπώμενο. Ἔτσι, ὅσο πιό πολὺ γευόμαστε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τόσο πιό ἐλεύθερο νιώθουμε τὸν ἑαυτό μας.

*Μητροπολίτης Διοκλείας
Κάλλιστος Ware*

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Ο ΆΓΙΟΣ ΙΩΣΗΦ Ο ΗΣΥΧΑΣΤΗΣ

Μιχάλη Σιδερά

Άγιος Ίωσήφ ο Ήσυχαστής, κατά κόσμο Φραγκίσκος Κόττης, γεννήθηκε τό 1897 στίς Λευκές του μικρού Κυκλαδίτικου νησιού τής Πάρου, από εύσεβείς γονείς, τόν Γεώργιο καί τήν Μαρία. Καθώς ό πατέρας του πέθανε, ή μητέρα του ανέλαβε τήν προστασία τής οικογένειας. Ώς τήν έφηβική του ήλικία παρέμεινε στό χωριό,

ένω στή συνέχεια ύπηρετήσε τή θητεία του στό Πολεμικό Ναυτικό κι έπειτα, σέ ήλικία 23 έτών, αναχώρησε για τόν Πειραιά, όπου εργάστηκε ως μικροπωλητής. Οί βίοι άγιων καί άσκητών, πού μελετούσε ό νεαρός Φραγκίσκος, του προκάλεσαν ένθουσιασμό καί πόθο, ώστε νά ακολουθήσει τό παράδειγμά τους. Αυτόν τόν ένθουσιασμό, τόν έξάσκησε ιδιαίτερα στά βουνά τής άκατοίκητης τότε Πεντέλης, όπου άγρυπνούσε μέ προσευχή στήν έρημιά. Έπειτα από θαυμαστά όράματα πού τόν ώθησαν σέ πιό αυστηρούς πνευματικούς άγώνες, πήρε τήν άπόφαση νά κατευθυνθει προς τό Άγιον Όρος για νά μονάσει.

Πρώτος σταθμός του ήταν τά Κατουνάκια κοντά στον άσκητή Γέροντα Δανιήλ, αναχωρώντας όμως νωρίς, ποθώντας τήν ήσυχαστική ζωή. Από τότε καί στό έξής άποσυρόταν

διαρκῶς σέ μέρη κατάλληλα γιά ήσυχία, άγωνιζόμενος νά κρατήσει μέσα του τήν εϋχή. Κάποτε συνάντησε τόν π. Άρσένιο, τόν μετέπειτα άχώριστο σύντροφο καί συναγωνιστή του και, άφοϋ ύποτάχθηκαν στόν Γέροντα Έφραϊμ πού είχε τήν καλύβα του Έϋαγγελισμοϋ στά Κατουνάκια, έφυγαν καί οί τρεΐς γιά τή Σκήτη του Άγίου Βασιλείου. Μετά τήν κοίμηση του Γέροντά τους, άρχισαν τούς μεγάλους άσκητικούς άγώνες. Στή συνέχεια δέχτηκαν γιά συνοδεία τρεΐς άδελφούς, μεταξύ τών όποιων καί τόν π. Άθανάσιο, τόν κατά σάρκα άδελφό του Ίωσήφ. Από τό 1938 μέχρι τό 1947 άσκήτησαν στήν Μικρά Άγια Άννα, ένῶ στή συνοδεία τους προστέθηκαν ό Γέροντας Ίωσήφ ό Βατοπαιδινός, ό πάπα-Χαράλαμπος, μετέπειτα ήγούμενος τής Μονής Διονυσίου, καί ό πάπα-Έφραϊμ ό Άριζονίτης. Στή Νέα Σκήτη, όπου μετακινήθηκαν, οί άοκνοι πνευματικοί άγώνες του Γέροντος καί οί κόποι τών μετακινήσεων, τόν κατέβαλαν τελείως. Άνήμερα τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου μετέλαβε τών Άχράντων Μυστηρίων γιά τελευταία φορά, παραδίδοντας τό πνεϋμα του στά χέρια του Κυρίου πού τόσο άγάπησε.

Ό Άγιος Γέρων Ίωσήφ ό Ήσυχαστής, άποτέλεσε τό παράδειγμα καί τό φῶς στά σκοτάδια τής πνευματικής άγνωσίας, καταβάλλοντας άνυπέρβλητους κόπους, πόνους καί δάκρυα, προκειμένου νά κενώσει έναντόν καί νά καταστεί δοχεΐο τής Χάριτος, μεταδίδοντάς την στά πνευματικά του τέκνα καί έξ αϋτών, σέ όλόκληρη τήν οίκουμένη. ❖

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΚΥΠΡΟ

Κυριάκου Χατζηϊωάννου

Ωί Κύπριοι δέν ἦταν πανσπερμία
Ω ἦταν γενιά εὐλογημένη ἀπ' τούς θεούς.

Γιατί,

πῆραν ἀπό τήν νῆσο Σαλαμίνα τή θεϊκή καταγωγή
ἀπό τούς Ἀθηναίους τή σοφία
ἀπ' τούς Ἀρχαίους τή βασιλική μεγαλοπρέπεια
ἀπό τούς Ἐτεοκυπρίους τή θελκτικότατα τῆς Ἀφροδίτης
κι ἀπ' τούς Ἀρκάδες
τῆς γῆς τούς δουλευτάδες
τήν τέχνη
τά ὄρη νά κάνουν πεδιάδες.

Ἦταν ἡ Κύπρος στήν ἀρχαιότητα ἡ Μακαρία
καί στούς Χριστιανούς ἦταν ἡ Νῆσος ἡ Ἁγία.

